

Carner, Pla, Rodoreda. Un aperitiu al Flore

Narcís Comadira

Una indicació

Aquest text teatral és el resultat d'un encàrrec. Me'l va demanar Joaquim Armengol per formar part de la sèrie d'*Encontres* que munta cada any, i ja en portem tres. Ell vol que el darrer text de cada temporada, sigui escrit per un català. El primer el va escriure Josep Maria Benet i Jornet. Per raó de la seva destinació, el text obeeix l'estructura i les dimensions dels cèlebres *Encontres* del dramaturg portuguès Helder Costa. Va ser ell qui va tenir la idea de fer trobar tres personatges i fer-los parlar. Els seus, de personatges, no es podien haver trobat mai. Jo això ho he canviat, com és evident. Perquè, tot i que els meus personatges mai no es van trobar tots tres junts, bé podien haver-ho fet. Carner i Rodoreda, s'havien trobat diverses vegades. Carner i Pla, també. Pla i Rodoreda, mai. I, esclar, mai tots tres junts.

Aquest és un text de ficció. La situació és inventada i gairebé tot el que diuen els personatges també. Només unes poques frases són tretes dels seus escrits o entrevistes. Els anacronismes no han estat esquivats, perquè, de fet, som fora del temps.

Personatges: **Josep Carner, Josep Pla, Mercè Rodoreda** i una **periodista**.

L'acció té lloc al Cafè de Flore, al boulevard saint Germain, de París. Cal dir que al Flore no hi ha cap piano, com ens recordarà la Periodista, però n'hi hem posat un per a l'ocasió. I cal afegir que la traducció dels fragments de la Divina Comèdia és de Josep M. De Sagarra.

Periodista

Jo volia que aquesta trobada, aquest encontre, tingué lloc a la tarda, però com que el senyor Pla vol anar a dinar aquí davant mateix, Chez Lipp, m'ha demanat de trobar-nos al migdia, per fer l'aperitiu. Els altres convidats hi han estat d'acord. Fins i tot els ha semblat millor, perquè com que el senyor Pla vol menjar una choucroute, al vespre és massa pesant, han dit. Ara som, doncs, al Flore, el cafè dels existencialistes, on regnaven Sartre i Simone de Beauvoir, al boulevard Saint Germain, relativament a prop de la rue du Cherche Midi, on viu la senyora Rodoreda. Suposo que serà la primera d'arribar. Per raons de proximitat.

Efectivament. Ja és aquí.

(Entra Mercè Rodoreda, porta un vestit jaqueta, amb una brusa blanca, com en la mítica fotografia.)

No cal presentar Mercè Rodoreda. Tothom sap qui és. Benvinguda. Li dono les gràcies per haver acceptat formar part d'aquesta mena de conxorxa.

Rodoreda

I ara! No faltaria més. Si em fa molta il·lusió veure en Carner, que fa tant de temps que no veig i que adoro. I m'agradarà parlar una estona amb en Pla, que, com vostè ja sap o hauria de saber, jo admiro de tot cor. Fins i tot en tenia ganes, per desfer malentesos, perquè algú ha dit que jo estava ressentida amb ell... I no, de cap manera. O sigui que, gràcies.

Periodista

Segui, sisplau. Tots dos arribaran d'un moment a l'altre. A aquesta hora hi ha molt de trànsit... Miri, aquí arriben.

(Entren Carner i Pla. Carner vesteix una americana de tweed de quadrets i una armilla de pota de gall, com en la fotografia, també mítica, feta a Brussel·les en la seva maduresa. Camisa i corbata. Porta el seu gros anell. Pla, sota una gavadina clara, que es traurà, porta un vestit negre de pana i una camisa blanca, amb una corbata fosca, esprimatxada i vella.)

(Rodoreda, en veure'ls, s'aixeca.)

Periodista

Tampoc no cal presentar cap d'aquests dos personatges. Ho són de debò. I tothom ho sap. Gràcies per haver vingut.

(Carner saluda Rodoreda fent-li dos petons, un a cada galta, com fan els francesos. Pla li fa un petó a la mà.)
(Tots tres seuen.)

Carner

Estimada Mercè, quant de temps! Estic molt content! De debò.

Pla

Senyora Rodoreda, per mi és un honor que hagi acceptat que ens trobéssim. La veritat és que tenia ganes de parlar una estona amb vostè. De fet, no ho hem fet mai. Amb en Carner ja sé que són vells amics. Ara, mentre veníem, m'ho ha dit.

Carner

Sí, fa molt de temps que ens coneixem. La nostra, és una amistat d'exili. I l'exili crea lligams molt fondos entre els que el comparteixen. I tot i que jo vivia a Brussel·les i ella aquí, a París, vam tenir una relació sovintejada. Sobretot per carta. Però també en persona, quan jo venia a París, de tant en tant. Ella o l'Obiols s'encarregaven de fer-nos la reserva de l'hotel. I si no, de comprar els llibres que jo o la meua muller, l'Émilie, els demanàvem i d'enviar-los a Brussel·les...

Pla

Sí, ja ho veig, ja ho veig... Això no m'ho havíeu dit. És a dir que us feia de minyona...

Rodoreda

Ja comenceu a desbarrar? Si tothom ho sap, que sou un home impossible!

Pla

Perdoneu, no us volia pas ofendre. Què us sembla si prenem alguna cosa. Vostè, senyora Rodoreda, vol una copa de xampany? Li recomano. El xampany posa les senyores al punt... Vós Carner i jo, fent memòria d'aquells dies de Gènova, podríem afrontar un negroni. Recordeu aquell cocktail que es va posar de moda llavors? Què us sembla?

Rodoreda

M'estimaria més una copa de vi blanc. Un pouilly-fumé, per exemple.

Carner

D'acord. Un negroni. Homenatgem el vell comte florentí, que el va inventar i li va donar nom. I tot i que els vermuts no m'agraden, els trobo massa amargants, del negroni n'aprecio el toc anglès que té. La presència de la ginebra. Amb el Campari i el Martini sols, mescla que de fet es prenia de feia temps, el resultat era excessivament medicinal. La